

A Fővárosi Ítéltábla a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Szabó Balázs Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek az Imre Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd által képviselt I. rendű és a személyesen eljáró II. rendű alperesek ellen szerződési kikötés semmisségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. szeptember 14. napján meghozott, 20.P.21.593/2016/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a zálogszerződés IV.1. pontja 9. bekezdésében szereplő szerződési feltétel semmisségének megállapítása iránti kereseti kérelmet elutasító rendelkezését helybenhagyja. Ezt meghaladóan – a perköltség viselésére és a kereseti illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezésekre kiterjedően – hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

A hatályon kívül helyezett rész tekintetében a felperes és az I. rendű alperes másodfokú perköltségét személynként 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A 2005. október 28. napján közjegyzői okiratba foglalt szerződés alapján az I. rendű alperes és az 'A' Bank Rt. 7.000.000 forintnak megfelelő svájci frankban nyilvántartott hitelt nyújtottak a felperes és a II. rendű alperes számára. A kölcsönszerződésből eredő követelések biztosítására az I. rendű alperes javára a felperes ½ arányú tulajdonát képező ..., belterület '1' helyrajzi számú ingatlanra jelzálogjogot alapítottak.

A kölcsönszerződés III. pontja a következőképpen rendelkezett: „Az Adósok egyetemlegesen kötelezik magukat, hogy a Devizában nyilvántartott kölcsön – az esetleges árfolyamváltozások figyelembe vételével megállapított – forint ellenértékének megfelelő összeget kölcsön jogcímén, valamint annak járulékait (ügyleti kamat, kezelési költség) továbbá a késedelmi kamatot jelen közjegyzői okirat szerint, az esedékességkor megfizetik a Hitelezőnek. A Szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az Adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, annak közokirati tanúsításaként, az Adósoknak a Hitelezőnél vezetett számlái és a Hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el. Az Adósok és a Zálogkötelezett(ek) alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az Adósok terhére fennálló kölcsön- és egyéb

járukléktartozás összegét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is, a Hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

A zálogszerződés IV.1. pontjának 9. bekezdése a következőket tartalmazta: „Ha a zálog romlása (akár a zálogtárgy állagromlása, akár egyéb ok folytán a zálogfedezet értékének csökkenése) a zálogból való kielégítést veszélyezteti, a Zálogjogosult felhívására a Zálogkötelezett(ek) a felhívásban megszabott határidő alatt kötelesek a zálogfedezetet az eredeti értékére kiegészíteni. Amennyiben a Zálogkötelezett(ek) a fenti felhívás ellenére a Zálogjogosult által megszabott megfelelő határidő alatt a fedezetet az eredeti értékére nem egészítik ki, a Zálogjogosult a zálogjoggal biztosított követelés lejárta hiányában is gyakorolhatja az e zálogszerződés alapján őt megillető kielégítési jogot.”

A felperes végleges keresete szerint az I. rendű alperessel szemben a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése, továbbá a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján a kölcsönszerződés III. pontja, valamint a zálogszerződés IV/1. pontja megjelölt rendelkezése semmisségének megállapítását, a II. rendű alperestől az I. rendű alperestől kért megállapítás tőrését kérte.

Állította, hogy az alávetéssel lemondott annak lehetőségéről, hogy vita esetén kétségbe vonja tartozásának az I. rendű alperes által meghatározott összegét. Az alperes jogosult a saját nyilvántartásai révén meghatározni követelése összegét és azt közokiratba foglaltatni, amelyet aztán a Vht. 21. § (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal lehet ellátni. Mindez azzal a következménnyel jár, hogy az ellene indított végrehajtási eljárást megszüntetni, illetve korlátozni csak akkor tudja, ha az I. rendű alperessel szemben indított perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítja a Pp. 369. § b) pontjában foglaltakat. Fő szabályként az I. rendű alperest terhelné követelése pontos összegének bizonyítása a tartozás megfizetése iránt indított perben, a támadott kikötés azonban lehetőséget biztosít az alperesnek arra, hogy a bizonyítási terhet megfordítsa. Feljogosítja továbbá az alperest arra is, hogy kizárólag a saját nyilvántartása alapján állapítsa meg, hogy teljesítését szerződésszerűnek fogadja-e el. Ezzel kizárja abból az egyeztetési folyamatból, melynek célja vita esetén annak megállapítása, hogy szerződésszerűen teljesíti-e kötelezettségeit. Az adósnak nincs lehetősége arra, hogy a hitelezőnek a tartozás összegére vonatkozó megállapításait a közokiratba foglalást megelőzően vitassa.

A zálogszerződésből álláspontja szerint hiányoznak a fedezet kiválasztásának és elfogadásának részletszabályai, melyek a ténylegesség, arányosság, szimmetria és átláthatóság elvének megfelelően a fogyasztó számára is követhetővé, az árfolyamkockázat mindenkor mértékét ellenőrizhetővé tennék. A rendelkezés egy kontroll nélküli egyoldalú hatalmasságot biztosít a bank számára. A bank szabadon dönti el, hogy mikor, milyen mértékű a zálogtárgy romlása, a zálogtárgy kiegészítése körében önkényesen állapítja meg az okokat és határidőket. Egyoldalúan feljogosítja a vitatott rendelkezés értelmezésére, továbbá kizárólagosan jogosult annak megállapítására, hogy a zálogkötelezett teljesítése szerződésszerű-e. A bank a hitel összegének növekedése esetén is felhívhatja a fedezet kiegészítésére, ha ez elmarad a zálogfedezet értékének csökkenésére hivatkozással felmondhatja a kölcsönt. Az alkalmazott szerződési feltétel a banktitkot sérti, amennyiben külön felhatalmazása nélkül a bank adatot szolgáltat ki a közjegyzőnek.

A II. rendű alperes a keresetet elismerte, az I. rendű alperes annak elutasítását kérte.

Az I. rendű alperes arra hivatkozott, hogy a szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint a felperest csupán megtámadási jog illette meg, és a megtámadással elkésett. A fedezetkiegészítésről szóló szerződési kikötés egyébként megfelelt a Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontjának és 261. § (2) bekezdésének. Utalt arra, hogy az 1997. évi XXX. törvény 14. §-a értelmében a hitelintézetnek biztosítania kell, hogy a kölcsön likvid maradjon, a betétesek pénze ne kerüljön veszélybe. A kölcsönszerződés III. pontja tekintetében azt hangsúlyozta, hogy jogszabály

írja elő a kölcsön nyilvántartására vonatkozó kötelezettségét [250/2000. (XII.24.) Korm. rendelet]. A felperesnek nincs bizonyítási kötelezettsége, a bankot terheli a tartozás összegének és a befizetések elszámolásának bizonyítása. A 2009. évi CLXII. törvény 20/B. § (1) és (3) bekezdése szerint a szerződés felmondásának előfeltétele a tartozást bemutató forgalmi összesítő adós rendelkezésére bocsátása. A közjegyzői ténytanúsítvány alapján érvényesített követelés ellenére a hitelezői kimutatással szemben az adós kifogással élhet. Vitatta, hogy a szerződés III. pontja banktitkot sért, ugyanakkor kiemelte: egy esetleges banktitoksértés sem volna érvénytelenségi ok.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és a felperest az I. rendű alperes javára 30.000 forint + áfa perköltség, az állam javára pedig 36.000 forint le nem rótt illeték megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolása szerint a perbeli kölcsönszerződés a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1 törvény) és a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 törvény) hatálya alá tartozik. A kölcsönszerződés keresettel támadott pontja esetében fogalmilag kizárt volt a jogkövetkezmények levonása iránti kereseti kérelem előterjesztése, ezért a kikötés érvénytelenségét érdemben vizsgálta. Kifejtette: a perbeli jogviszonyra hatályos Ptk. 209/A. §-a alapján a felperes legfeljebb megtámadhatta volna ezeket a kikötéseket, melyet a Ptk. 236. § (1) bekezdése szerinti határidőben vitathatatlanul nem tett meg. Álláspontja szerint ugyanakkor a semmisség vizsgálhatósága esetén sem vezetett volna a kereset eredményre. Kifejtette: a Hpt. valamint az 1997. évi XXX. törvény alapján a hitelezőnek a kölcsön teljes futamideje alatt ügyelnie kell arra, hogy a kölcsön megfelelő fedezettséggel rendelkezzen. A Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontja pedig lehetővé teszi a szerződés felmondását a kölcsön/fedezet arányának megváltozása esetén. Nyilvánvaló ugyanakkor, hogy a felmondás joga csak a biztosíték értékének jelentős csökkenése esetén nyílik meg, és az adósnak ilyen esetben is meg kell adni a lehetőséget a fedezet kiegészítésére. Álláspontja szerint a támadott kikötés fedezet kiegészítésére vonatkozó része a Ptk. 261. § (2) bekezdésével teljesen megegyezik.

Kifejtette: a végrehajtási záradékoltatás alapját nem a szerződés III. pontjába foglalt rendelkezése, hanem a szerződés közokiratba foglalása, illetve a követelés felmondás útján történő lejárttá tétele képezi. A szerződést a támadott kikötés hiányában is végrehajtási záradékkal lehet ellátni. Az I. rendű alperesnek jogszabályban előírt kötelessége, hogy kétséget kizáró módon bizonyítsa nyilvántartásai helytállóságát és követeléseinek összegét akár végrehajtási záradékoltatás alapján érvényesít igényt, akár pert indít a felperessel szemben. Az adós mind az ítélet, mind a közjegyzői okirat záradékoltatása alapján indult végrehajtási eljárásban csak utóbb vitathatja a végrehajtandó okiratban rögzített tartozásának összegét (Vht. 41. §-a, Pp. 366. §-a). Ebből következően a vitatott kikötés a jogszabályi előírásokhoz képest nem tartalmaz hátrányos eltérést, nem eredményez egyoldalú előnyt a bank számára és nem teszi az ügyfél szerződéses kötelezettségét terhebbé, és nem csorbítja a szerződésből eredő igényérvényesítési lehetőségeit, ezáltal nem ütközik a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a), b), j) pontjaiba. Önmagában a tartozás összegének kimutatása és igazolása pedig nem jogosítja fel a bankot arra, hogy az ügyfél teljesítésének szerződésszerűségét megállapítsa. A bizonyítási terhet nem fordítja meg, mert a közjegyzői okirattal szemben az ellenbizonyítás a Pp. 195. § (6)-(7) bekezdése alapján eleve a fogyasztót terheli. Mindezekre figyelemmel egyik szerződési kikötés tisztességtelenségének megállapítására sem látott lehetőséget.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak keresete szerinti megváltoztatása, másodlagosan a hatályon kívül helyezése iránt.

Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget, mely miatt ítélete nem bírálható felül. Ítéletének indokolása ugyanis csupán formális, az érvénytelenséget illetően egy mondatra korlátozódik és az érvénytelenségre vonatkozó állításainak jogszabályi hivatkozással alátámasztott, tételes cáfolatát nem tartalmazza. Fenntartotta és

megismételte az elsőfokú eljárás során tett érdemi nyilatkozatait, egyúttal utalt arra, hogy jogi álláspontját jogerős ítéletek támasztják alá. Kiemelte: a Ptk. 261. § (2) bekezdése kizárólag a zálogtárgy álagromlásának esetét szabályozza. Ezzel szemben a támadott kikötés az álagromlás mellett az egyéb ok folytán bekövetkező értéksökkenést is tartalmazza, ugyanakkor nem határozza meg, hogy az egyéb ok mi lehet. Ugyanakkor a következő bekezdés szerint az alperes „a kölcsöntartozásnak a futamidő során bekövetkező jelentős növekedése” esetén is kérheti a fedezet kiegészítését. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. szabályával ellentétben a szerződésből nem állapítható meg, hogy az a már zálogjoggal terhelt dolgot érinti vagy újabb zálogtárgy bevonását, esetleg más megoldást foglal magába.

Az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet, amely az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Fenntartotta, hogy a felperes által támadott IV.1. pont tartalmát, szerződéses szerepét tekintve megfelel a Ptk. 261. § (2) bekezdésében foglaltaknak, ezért a Ptk. 209. § (5) bekezdése értelmében nem minősülhet tisztességtelennek. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.802/2017/5-II. számú ítéletében kifejtettekre. A szerződés támadott III. pontja tekintetében kiemelten hivatkozott a Kúria 1/2008. gazdasági elvi határozatában kifejtettekre. Fenntartotta, hogy a kikötés nem okoz az adós számára egyenlőtlenséget, nem fordítja meg a bizonyítási terhet, mert a közvetlen bizonyítási eljárás nélkül elrendelhető végrehajtás nem a kikötésen, hanem a kötelezettségvállalás (szerződés) közokiratba foglalásán alapul. A kikötés hiányában, illetve abban az esetben sem kellene a követelés érvényesítése iránt pert indítania, ha a bíróság a kikötés tisztességtelenségét állapítaná meg. Hangsúlyozta, hogy nem kizárólagosan jogosult a szerződésszerű teljesítés megállapítására, de mint professzionális és közjogi szabályok alapján erre kötelezett fél nyilvántartja és közli az adóssal a fennálló tartozásának az adatait. Az adatokat az adós a szerződés fennállása alatt kifogásolhatja, egy végrehajtási eljárásban pedig a Vht. és a Pp. szabályai szerint megtámadhatja. Rámutatott, hogy a szerződés III. pontjában a felperes kifejezett hozzájárulását adta ahhoz, hogy tartozása tekintetében közjegyzői ténytanúsítványt készíttessen. Ez a hozzájárulás egyben a ténytanúsítvány elkészítése során a banktitok alóli felmentés megadását is jelenti. Megjegyezte, hogy a közjegyzőnek titoktartási kötelezettsége van, a banktitok megsértése pedig egyébként sem eredményezi a szerződés érvénytelenségét.

A Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A fellebbezés részben megalapozott.

Az Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása során olyan szabályt sértett, amely miatt ítélete érdemben teljes egészében nem volt felülbírálnak.

Az Ítéltábla mindenekelőtt a tényállás kiegészítését tartotta szükségesnek azzal, hogy a kölcsönszerződés szerint az I. rendű alperes és az 'A' Rt. együttes hitelezők voltak. Az így kiegészített tényállás szerint a felperes és az I-II. rendű alperesek mellett az 'A' Rt. is a kölcsönjogviszony alanya volt, és egy szerződési kikötés semmisségének tárgyában indított perben érdemi döntés kizárólag valamennyi szerződő fél perben állása esetén hozható. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta – a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontjára tekintettel a 157. § a) pontja szerinti jogkövetkezmény terhe mellett – felhívni a felperest a másik hitelező perbe állítására. Valamennyi szerződő fél perben állásának a hiánya pedig olyan lényeges eljárási szabálysértés, ami a másodfokú eljárásban nem orvosolható, és a kölcsönszerződés támadott rendelkezése tekintetében az elsőfokú ítélet felülbírálatát kizárta.

Az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy a felperes jogi álláspontját miért nem tartja megalapozottnak. Ítéletének indokolása nem szenvedett olyan hiányosságban, ami a tárgyalás megismétlését tette volna szükségessé [Pp. 252. § (2) bekezdése], és a zálogkötelezett, illetve zálogjogosult is perben állt. Az Ítéletábra ezért nem látta akadályát annak, hogy a zálogszerződésre vonatkozó kereseti kérelemről a Pp. 213. § (2) bekezdése szerinti részítélettel határozzon.

A zálogszerződés vonatkozásában az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az Ítéletábra a döntésével is egyetértett, annak indokait azonban csak részben osztotta.

Arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt ítéletében, hogy a fogyasztói szerződés tisztességtelen kikötése csupán megtámadható volt a szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209/A. §-a szerint. A Ptk. 209/A. § (2) bekezdése csak a 2006. évi III. törvénnyel történt módosítását követően mondta ki a relatív semmisség jogkövetkezményét. Ennek ellenére tisztességtelenségük esetén már Magyarország uniós csatlakozását követően kötött fogyasztói szerződésekben alkalmazott, egyedileg meg nem tárgyalta, illetve általános szerződési feltételeket is semmisnek kellett tekinteni [3/2011. PK vélemény 2. pont]. Ennek oka, hogy a Ptk-ban az általános szerződési feltételekre vonatkozó 1997. évi CXLIX. törvénnyel való újraszabályozása a Tanácsnak a fogyasztóval kötött szerződések tisztességtelen szerződési feltételeiről szóló 93/13/EGK irányelvének (a továbbiakban: Irányelv) való megfelelést szolgálta [Ptk. 688. § b) pont]. Az Irányelv 6. cikk (1) bekezdése pedig úgy rendelkezett, hogy a tagállamok előírják, hogy fogyasztókkal kötött szerződésekben az eladó vagy szolgáltató által alkalmazott tisztességtelen feltételek a saját nemzeti jogszabályok rendelkezései szerint nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve, és ha a szerződés a tisztességtelen feltételek kihagyásával is teljesíthető, a szerződés változatlan feltételekkel továbbra is köti a feleket. Az Európai Unió Bírósága a C-240/98. (Océano Grupo) ügyben kimondta, hogy a nemzeti bíróságoknak „irányelv konform” módon kell értelmezniük a nemzeti jogszabályokat. Az Irányelv céljának és rendelkezéseinek pedig a tisztességtelenség semmisséggel való szankcionálása felelt meg.

A Ptk. 209/B. § (6) bekezdése a jogszabály által megállapított, vagy a jogszabály előírásának megfelelően meghatározott szerződési feltétel tisztességtelenségét zárta ki. A szerződés támadott rendelkezése azonban nem volt teljesen azonos a Ptk. 261. § (2) bekezdésével, ezért nem volt akadálya annak, hogy a bíróság a tisztességtelenségét vizsgálja.

A szerződés IV.1. pontja annyiban tér el a Ptk. 261. § (2) bekezdésében foglaltaktól, hogy a zálogjogosult nem csak a zálogtárgy állagromlása, hanem más okból bekövetkezett értékcsökkenése esetén is jogosult követelni a zálogkötelezettől a zálogfedezet eredeti értékre való kiegészítését. A Ptk. 251. § (1) bekezdése szerint a zálogjog rendeltetése az, hogy a zálogjogosult számára másokat megelőző sorrendben biztosítsa követelésének kielégítését. A zálogjog akkor tölti be rendeltetését, ha a tárgya a zálogjog megszűnéséig ugyanolyan mértékben biztosítja a követelés kielégítését, mint alapításakor. A Ptk. 261. § (2) bekezdése ezért teszi lehetővé a zálogkötelezett számára, hogy ha a zálogtárgy állagromlása a követelés kielégítését veszélyezteti, akkor a zálogtárgy helyreállítását vagy megfelelő biztosíték adását kérje.

Zálogjog vagyonon, követelésen és jogen is alapítható [Ptk. 252. § (1) bekezdése], amely esetben a zálogtárgy állagromlása nem értelmezhető. A zálogtárgy értékcsökkenése – függetlenül annak okától – veszélyeztetheti a zálogból való kielégítést, ezért indokolt, ha a szerződésben a felek a zálogtárgy értékcsökkenéséhez, és nem az állagromláshoz kötik a zálogjogosultnak azt a jogát, hogy megfelelő biztosíték adását kérje. Erre figyelemmel a Ptk. 261. § (2) bekezdéshez képest a szerződés

IV.1. pontja nem okoz indokolatlanul egyoldalú hátrányt a felperesnek azáltal, hogy az I. rendű alperest nem csak a zálogtárgy állagromlása, hanem bármely okból bekövetkezett értékcsökkenése esetén is feljogosítja megfelelő biztosíték adásának követelésére.

A szerződés IV.1. pontjához hasonlóan a Ptk. 261. § (2) bekezdése sem definiálja, hogy mi a megfelelő biztosíték és a biztosíték adásának feltételeit sem határozza meg konkrétabban. A szerződő felek egymás közti viszonyukban a diszpozitív törvényi rendelkezést maguk tölthetik ki tartalommal, és meghatározhatják mit tekintenek megfelelő biztosítéknak. Ennek megfelelően a szerződés IV.1. pontjában a felek megfelelő biztosítékként a zálogfedezet eredeti értékre történő kiegészítését kötötték ki. Ez a kikötés megfelel a zálogjog rendeltetésének, és a Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontja alapján az I. rendű alperes a vitatott kikötés hiányában is követelhetné – a kölcsönszerződés azonnali hatályú felmondásának terhe mellett – felperestől a biztosíték kiegészítését, ha a biztosíték értéke jelentősen csökkent. A fedezet kiegészítésének elmulasztása a kölcsönszerződés IV.1. pontja, a Ptk. 261. § (2) bekezdése és a Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontja alapján is ugyanahhoz a jogkövetkezményhez, a zálogból való kielégítési jog megnyílásához vezet.

Mindezekre figyelemmel a szerződés IV.1. pontja a Ptk. 261. § (2) bekezdésében és a Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltakhoz képest nem állapítja meg a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a felperes hátrányára. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg, hogy az nem tisztességtelen.

Mindezekre figyelemmel az Ítélet tábla a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részítéletet hozott, amellyel az elsőfokú bíróság ítéletét a zálogszerződésre vonatkozó kereseti kérelem tekintetében helybenhagyta. Ezt meghaladóan a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak permegszüntetés terhe mellett fel kell hívnia a felperest arra, hogy vonja perbe III. rendű alperesként az 'A' Nyrt-t. Az új alperest nyilatkoztatni kell a keresetre, és csak a perben állása mellett hozható döntés a kölcsönszerződés támadott kikötésének tisztességtelenségéről.

A per folyamán az elsőfokú bíróságnak mindvégig ügyelnie kell arra, hogy a II. rendű alperes részére érkező postai küldeményeket ne a vele azonos címen élő felperes vegye át. Ennek érdekében a II. rendű alperes részére a bírósági iratokat A/6 jelű tértivevény alkalmazásával kell kézbesíteni.

A hatályon kívül helyezett rendelkezések tekintetében az Ítélet tábla a felperes és az I. rendű alperes áfával terhelt ügyvédi munkadíjból álló perköltségét a Pp. 252. § (4) bekezdése értelmében csupán megállapította [4/2009. (XII. 14.) PK vélemény I/2. pont].

Budapest, 2018. március 27.

Világhy né dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

dr. Csóka István s. k.
s. k.
előadó bíró

dr. Lente Sándor
bíró

